

Doorzetten, lef en recreatief afzien

Redacteur Marieke Voorn is opgegroeid tussen de bollenvelden en heeft niets met strand en zee. In de serie 'Sporten aan het strand' probeert ze elke week een sport uit op of aan het Katwijkse strand. Deze week: Branding kanoën bij het Kano Branding Team Katwijk.

Container 18 was de afspraak, maar aan het begin van deze zondagavond is er nog niemand. Een meisje is twee containers verder bezig haar surfplank op te bergen. Ik vraag haar naar de branding kanoërs. Ze kijkt me een beetje bevreemd aan. Nee, van branding kanoërs heeft ze niet gehoord. Vijf minuten later komt Arend-Jan Tetteroo aangelopen vanaf de Strandweg. De nieuwbakken voorzitter, hij is drie weken in functie, heeft de sleutel en kan bij alle spullen. Als de container open gaat, staan de kano's netjes achter elkaar. Blauw, rood, geel, een vrolijk geheel is het wel. De KBT heeft momenteel 55 leden, al is de helft 'slapend lid', zegt Arend-Jan. Op een drukke woensdag- of zondagavond liggen er zo'n tien leden in het water. 'We hebben geen jeugdleden, het is een extreme-sport en dus lastig te begeleiden. Aan wedstrijden doen we ook niet mee; het is eigenlijk allemaal recreatief sociaal.'

Eskimoteren

Terwijl Tetteroo aan het vertellen is, arriveren een aantal KBT-leden aangelopen. Een van de leden heeft zijn eigen kano meegenomen, de anderen halen de boten uit de container. 'Dus jij gaat mee doen', zegt Gerrit van Beelen lachend. 'In wat voor boot ga je?', vraagt Arie Remmelzwaal, terwijl hij zijn helm opzet. 'Ze gaat op een

sit-up', zegt de voorzitter. Geen idee wat dat is, maar het klinkt wel lekker professioneel. 'Een sit-up kano is makkelijker, die ligt op het water als een surfplank. Als je dan omslaat, dan val je er meteen van af. Bij onze kano's, de freestyle-kano's, zit je vast en dan moet je eskimoteren.' Dat laatste klinkt niet heftig, totdat ze uitleggen wat er gebeurt: 'Dan sla je om en draai je ondersteboven in het water weer door omhoog.' Bij het horen hiervan, slaat de twijfel toe. Bij branding kanoën dacht ik aan rustig over zee kanoën naar een andere plaats terwijl de zon in de zee zakt. Een beetje kabbelen en keuvelen. Maar nu ik hier sta in een wetsuit, thermoshirt, kanojas, zwemvest en met een helm op, heb ik zo'n idee dat het ondanks de sit-up geen rustige avond gaat worden.

Zeehond

Als de boot bij de zee is, legt Arend-Jan uit wat ik moet doen. 'Wij gaan in de boot zitten en dan duwen we met onze handen de boot in zee. Zoals een zeehond of schildpad. Dan ga je peddelen en moet je door de branding varen. De boot rechthouden en elke keer bij een golf doorpeddelen.' Het klinkt allemaal simpel, maar bij de eerste paar golven lig ik even veel keer

naast mijn kano. Terwijl de andere kanoërs lekker door de golven heen gaan, klim ik weer op de kano en blijf peddelen. Na tien minuten voel ik mijn armen en besluit even te kijken hoever ik al ben. Dat valt tegen. Tenminste, ik lig nog precies op dezelfde plek. Lekker is dat. 'Als de golf komt, dan moet je de peddel er overheen zetten en door peddelen', zeggen Arend-Jan en Gerrit tegelijkertijd. Zij hebben makkelijk praten, denk ik. Maar vijf minuten later is het gelukt. De omslaande golven heb ik achter me gelaten. Het is tijd om te keren, want we gaan dus op de golven richting het strand. Elke keer als een goede golf komt, schreeuwt drie man naar me: 'peddelen!' Ik besluit de raad op te volgen en krijg het idee dat het aardig gaat. Al gaan de anderen wel beter. Dit was leuk. En nadat ik weer zowel in het water ben gevallen als op de kano ben geklauterd, is het draaien en peddelen geblazen. Mijn armen beginnen zwaar te worden, maar het lukt wonderwel snel om weer achter de branding te komen. 'Daar komt een goeie Mariek', roept Gerrit, 'peddelen!' En daar ga ik. De golf komt, ik voel dat

mijn kano wordt opgetild en zweefrichting het strand. Wat een kick! Na 25 minuten doorspoeld te zijn met zout water, snap ik eindelijk wat deze mannen zo leuk vinden aan de sport.

Mannensport

Al peddelend draai ik mijn kano, maar de zee lijkt niet meer mee te willen werken aan mijn kennismaking met deze sport. Er zijn zoveel verschillende golven dat ik bij elke golf alleen maar kan denken 'deze is wel erg hoog', waarna de boot inderdaad omgaat. Na acht keer in het water te zijn beland, vind ik het eerlijk gezegd wel genoeg. Anders gezegd: ik kan niet meer, mijn conditie kan misschien een hele kleine voldoende verwachten. 'Je doet het best goed', zegt Gerrit, 'we hebben maar twee vrouwen bij de club en die gaan meestal met rustiger weer de zee op.' Hij lacht weer: 'maar het belangrijkste is dat je doorzettingsvermogen en lef hebt.' Als ik aangespoeld ben, is Arend-Jan zo aardig om de boot mee te nemen naar de loods. Ik heb al genoeg aan mezelf. 'Als je het leuk vind, mag je nog een keer

meevaren', zegt hij. Leuk was het zeker en eigenlijk wil ik dit stiekem nog wel een keer doen. Want vergeet voetballers, hardlopers en wielrenners die moeten afzien voor hun sport; dat is peanuts vergeleken met branding kanoën. Dit was echt een zondagavond recreatief afzien.

KRB tipt

Maak kinderen bewust van de herkenningborden

Op het Katwijkse strand worden grote blauwe herkenningborden gebruikt met daarop speelse afbeeldingen van bijvoorbeeld een krab, vlieger of zeehond. Door een kind bewust te maken van deze borden, specifiek bij welk bord op strand zij zich bevinden, is het makkelijker voor een kind om bij iemand anders aan te geven waar de rest van zijn of haar familie op strand zit. Dit helpt de reddingsbrigade of andere vinders om kinderen en ouders snel te herenigen.

Wat spoelt er aan op het strand? Gevecht onder water

De meeste schelpen die op het strand aanspoelen hebben vlak voor de kust gewoond, een paar centimeter ingegraven in het zand. Waarom ze doodgaan? Niet altijd van ouderdom.

Er is namelijk een roofslak die dol is op tweekleppigen: de tepelhoren. Dat zijn die schattige, meestal zwarte horentjes, die bij oostenwind aanspoelen. De tepelhoren glijdt op zijn gemak, het is tenslotte een slak, over de zeebodem op zoek naar een

tweekleppige zoals een rozer. Als hij er een vindt, graaft hij er naar toe en gaat op zijn gemak ervoor zitten om de schelp open te krijgen. Dat vraagt engelengeduld; het kan gerust 24 uur of langer duren. Net als de slakken in de tuin heeft de tepelhoren een rasptong, dat is een tong met allemaal steekeltjes erop. Hij raspt net zolang op een plekje aan de schelp tot er een rond gat ontstaat.

Op een zonnige dag stel ik me voor dat hij uitrust in een bodempje lekker lauwwater. Zwarte zonnebril op. Met een roze rietje slurpt hij zo het schelpdierpje op.

Ellen van der Niet, strandwerkgroep IVN Leiden, ellen.van.der.niet@hetnet.nl

Groeten uit 1955

Tijdens de zomer worden veel vakantiekaarten verstuurd. Elke week plaatst De Katwijkse Post een kaart van toen uit de collectie van het Katwijkse Museum.

Het is 30 juni in Katwijk en een aantal mensen hebben vakantie gevierd in Katwijk. Ze sturen, een paar uur voor ze weer naar huis gaan, een kaart naar een familie. De kaart is geadresseerd aan de weledele heer J. Spaapen. Waar hij woont, weten de afzenders ook niet precies. Er staat 'Berkenlaan 34 of 35, Zeist'. En met een rode postzegel van zeven cent moet het afleveren wel lukken. De stempel van het Prins Bernhard Fonds op de zegel vraagt om

een bijdrage voor de Anjerdag. Het lijkt toch niet de vrolijkste kaart van Katwijk die is gekozen. 'Storm op komst' heet de zwart-wit kaart. De meeuwen op de voorgrond vliegen net boven het water. Op de achtergrond zijn donkere dreigende wolken te zien. Een zonnetje schijnt er nog net doorheen. Op de achterkant schrijven ze: 'B.f. Over een uur vertrekken we weer naar Rotterdam. We hebben hier met verscheidene families een gezellige 14 dagen doorgebracht. We hebben U niet meer ontmoet deze keer. Dag Jan, hebt U mijn briefkaart nog ontvangen voor we weggingen. Groeten v. allemaal, bijz. v. Tante Trees.'

Mama mia! Mama mia!

Temperatuur: 22,4 graden

Windkracht: 3, zuidwest

Bewolking: niet

Brandingtype: vlak

door: Thirza van Schie

Eindelijk is het dan zover. Zomer! Het is maandag als ik dit schrijf, 12 uur 's middags. De lucht is blauw, de kleur blauw was we allemaal heel blij van worden. Er is letterlijk, op een paar vliegtuigsporen na, geen wolkje aan de lucht. Ik kijk uit op een tweetal dames die glimlachend een kopje koffie drinken in hun strandstoel. De rest van het strand ligt vol met zonnende mama's, papa's, opa's, oma's en kinderen. Er liggen vijf grote schepen op zee, waarvan ik denk dat de bemanning nu snel weer huiswaarts wil keren. De zee lijkt in tweeën gesplitst te zijn, zo'n twintig meter heeft het een lichtbruine kleur, daarna is het staalblauw. Ondanks het verontrustende bericht in de Telegraaf over de 'diarree-zee' is het nu weer veilig zwemmen. Op de Zuidpost is het druk. Een viertal 'dienstplichtige' leden zit op de uitkijk, ondanks het feit dat de zee geen gevaar biedt vandaag. Op dagen als deze zijn het vooral vermiste kinderen die ons bezig houden. Tussen de drukte aan windschermjes, zonnestoelen

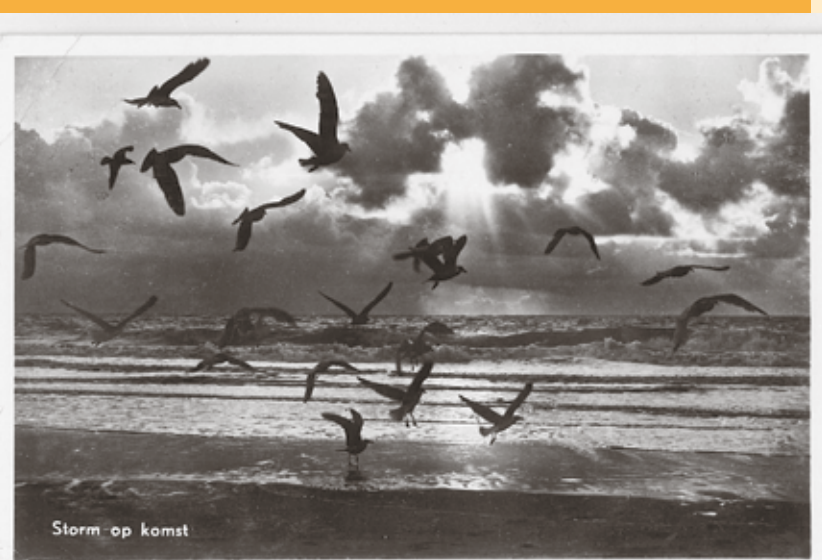
en badhanddoeken raken de kleintjes snel verdwaald. Langs de betonnen weg naar beneden zetten we op zonnige dagen een bak met polsbandjes klaar, waar het mobiele nummer van pap en mam opgeschreven kan worden. Erg handig dus. Helaas krijgen we nog veel verontruste ouders aan de deur. Via de bak en telefoon wordt er dan een bericht in de wachtreportage vermeld; zowel de Noordpost als de politie leest deze rapportage en bij de uitkijkposten Zuid, Midden en Noord, wordt de vraagtekenvlag uitgehangen. We hebben al veel verloren kids gezien tijdens de diensturen. Zo veel dat ik verschillende types kan onderscheiden. Je hebt de huilerds, de arme kinderen die echt overstuurd zijn, de onverschilligen, die het eigenlijk niets uitmaakt en liever met de computer spelen, of de stillen, die eigenlijk helemaal dichtslaan als je probeert te vragen waar hij zijn ouders verloren is. Vaak resulteren deze acties wel in een prachtige hereniging. De snikkende moeder of vader die haar of zijn kroost knuffelt en kijkt alsof ze hen nooit meer los wil laten. Mooie dingen. Die gebeuren hier dus ook! Voor nu zijn we content met de zon, maar we staan altijd klaar voor actie.

allerlei

Standwerkersconcorso

Op de Toeristenmarkt op dinsdag 31 juli staat alles weer in het teken van het Standwerkersconcorso op het Andreasplein. Kom kijken naar de standwerkers die gaan strijden om de titel 'De beste standwerker/verkoper van Katwijk 2012'. Het publiek kan genieten van de originele manier waarop de kooplui hun waren aanprizen. Een deskundige jury beoordeelt de standwerkers op professionaliteit, presentatie van de stand, contact met het publiek en originaliteit. De prijsuitreiking is in het Katwijkse Museum aan de Voorstraat om ongeveer 21.15 uur.

Storm op komst